Gerçek

SAYI: 95 11 HAZİRAN 1979 FİYATI: 3,5 TL. HAFTALIK SİYASİ GAZETE

2. SAYFADA

- İTALYAN SEÇİMLERİ SONUÇLANDI.
- DEMİREL DEMOKRASİYE SALDIRIYOR.
- IMF İSTEKLERİ DOĞRULTUSUNDA İLK KARAR.
- ÇİN'İN MAO'CU YÖNETİCİLERİNİN TALEBİ; «U-2'LER BİZİM TOPRAKLARIMIZDA ÜSLENSİN.»
- TÜRKİYE'DE YABANCI SERMAYE, VE BAZI GERÇEKLER.

TSİP'İN 5.ci, 15-16 HAZİRAN DİRENİŞİNİN 9.cu YILINI KUTLUYORUZ

15 - 16 Haziran tarihi işçi sınıfımız ve emekçi halkımız için iki büyük olayın doğum günüdür.

Bundan dokuz yıl önce 15 - 16 Haziran'da işçi sınıfı gaspedilmek istenen sendikal haklarını savunmak için yüzbinler halinde direnmiş, İstanbul'un sokaklarını doldurmuştu. Bu büyük ve güçlü direniş, parababalarını ve onların temsilcisi siyasi partileri sarsmış ve sendikal hakların gaspedilmesi önlenmişti.

15 - 16 Haziran işçi sınıfımızın demokratik haklarını savunma ve birliğinden doğan gücünü tanıma mücadelesinde çok önemli bir aşamayı simgeliyordu.

Gene bir 16 Haziran'da, büyük işçi direnişinden dört yıl sonra 1974'te Türkiye Sosyalist İşçi Partisi kuruldu. Bu, Türkiye işçi sınıfı hareketinde bir sıçramayı temsil eden bir olaydı. Yıllardır bir partiye sahip olamamanın acısını çeken işçi sınıfımızın bu çıkışıyla bilimsel sosyalizmin sesi gür ve açık bir şekilde işitilmeye başlandı.

Biri demokratik, diğeri siyasal alanlardaki iki büyük olaya tanıklık eden 16 Haziran işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza kutlu olsun.

Yaşasın Türkiye Sosyalist İşçi Partisi

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, 15 - 16 Haziran 1974'de kuruldu. O günden bu yana tam beş yıl geçti. Aslında beş yıl, toplumların tarihinde oldukça kısa bir süredir. Ama Türkiye Sosyalist İşçi Partisi geçen bu süre içinde emekçi halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluşu uğrunda sürdürdüğü şanlı mücadelesiyle öylesine büyük ve ileri adımlar atmasını bilmiştir ki, bu yönde kazandığı başarıların beş yıl gibi kısa bir süreyle kıyaslanması dahi mümkün değildir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın hayati çıkarlarının ve acil taleplerinin en yılmaz savunucusu olduğunu 5 yıllık mücadele tarihi boyunca çeşitli vesilelerle ve pek çok kez kanıtlamıştır. TSİP'in öncülüğünde gerçekleştirilen Referandum Kampanyası, Sendikal Hak ve Özgürlükler Kampanyası ve diğerleri işçi sınıfımızın mücadelesinde başlı başına ileri birer mevzi olmuştur.

TSİP'in beş yıllık mücadele geçmişi, aynı zamanda işçi sınıfı enternasyonalizminin de somutlanışıdır. Egemen despotizmin baskı ve saldırıları karşısında, mazlum milletin ulusal demokratik hak ve özgürlüklerini, her türlü baskıyı göze alarak ve göğüslemesini bilerek daima savunmuştur.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin sürdürdüğü kararlı birlikçi politika, milyonlarca emekçinin büyük destek ve sempatisini toplamıştır ve toplamaya devam etmektedir. Çünkü, emekçi halkımızın en acil ihtiyacı ve talebi birliktir. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin izlediği çok yönlü ve tutarlı birlik politikası, başından beri onun en ayırdedici özelliği olmuştur. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, faşizme karşı en geniş anti-faşist güçlerin iş ve eylem birliğini, emperyalizme ve tekelci parababalarına karşı Demokratik Halk Cephesini ve en başta da bugün için dağınık durumda olan sosyalist hareketimizin birliğini savunmuş; sadece savunmakla kalmamış, bu yönde somut adımlar atılması için, mevcut olumsuzlukların aşılması, zaafların etkisizleştirilmesi için, hayatın omuzlarına yüklediği görev ve sorumlulukların gereğini fazlasıyla yerine getirmiştir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, 5. yılında her zamankinden daha güçlüdür.

Sosyalist hareketimizin belkemiği, sömürü ve baskının olmadığı özgür geleceğin canlı güvencesi, Demokratik Halk İktidarı'na giden yolda başta işçi sınıfımız olmak üzere, yoksul köylülerin, aydınların, gençlerin tüm hak ve özgürlüklerinin savunucusu, emekçi halkımızın topyekün mücadelesinin en önünde yürüyen Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kuruluş yıldönümü tüm halkımıza kutlu olsun.

Yaşasın Türkiye Sosyalist İşçi Partisi!

Yaşasın Sosyalizm!

BASLANGICINDAN ŞANLI HAZİRAN'A
Türkiye'de İşçi Hareketleri

1835'te Feshane Fabrikasının kuruluşundan bu yana Türkiye'de işçi sınıfının şanlı bir mücadele geçmişi ve geleneği vardır. İşçi sınıfı bu mücadele süreci içinde nice engelleri aşarak bugünlere gelmiştir. İşçi sınıfının mücadele tarihinin bilinmesi, onun bugünü ve geleceğini aydınlatması yönünden önem taşımaktadır.

1830'lu yıllar, Türkiye'de sanayi işçisinin doğuş yıllarıdır. Bu yıllarda Istanbul, Kayseri, Uşak, Afyon, Gördes ve Isparta'da fabrikalar, işletmeler açılmış, Balıkesir'de Balya maden işletmeleri üretime geçmiştir.

1840'lı yıllarda yeni fabrikalar açılmakta, yabancı sermayeye fabrika kurma izni verilmektedir. İşçi sınıfı büyürken, işçilerin dernekleşmelerini önlemek amacıyla **polis nizamnamesi** çıkarılmıştır.

1895'te Osmanlı Amele Cemiyeti kuruluyor.



Tersane grevi.



Aydın Demiryolu grevi

1906'da Hereke fabrikası baş makinisti Rıza'nın kurduğu örgütün tüzüğünde ilk kez İŞÇİ SINIFI kavramı kullanılıyor.

1919: Kurtuluş Savaşı başlamıştır. İşçiler bağımsızlık hareketini destekliyor, işgal kuvvetlerine karşı gizli örgütler kurarak mücadele ediyor, Anadolu'ya yardım gönderiyor, yabancı sermayeye ait işyerlerinde grev ve direnişlerini yaygınlaştırıyorlar.

1920 ve 1921'lerde anti emperyalist örgütlenme ve direnişler sürüyor. 1921'de 1 Mayıs coşkun biçimde kutlanıyor.

1924: Amele Teali Cemiyeti kuruluyor. 1 Mayıs gösterileri, işçilerin karşısına asker çıkarılarak engelleniyor.

1925: Takrir-i Sükûn Kanunu ile tüm işçi eylemleri yasaklanıyor.

1929: Emperyalist dünyadaki ekonomik kriz Türkiye'yi de sarıyor, işsizlik yaygınlaşıyor, işçi ücretleri had safhaya düşüyor.

1930'lu yıllarda işçilerin sayısı 400 bine yaklaşıyor. Grevler durmuyor, cezalar ağırlaştırılıyor.

1946: Çok partili demokrasiye geçiliyor. İşçilerin sendikalaşma taleplerine hükümet boyun eğiyor, ancak grev hakkı yoktur.

1947: CHP sendikal faaliyetler için şöyle diyor: Ga**yemiz işverenle mücadele etmek değil, onlarla işbirliği yapmaktır.**

1952: Bütün işkollarında, işyerlerinde birbirinden bağımsız sendikalar yaygınlaşmıştır. Sendikaların birleşmesi genel bir istektir. Türk-İş kuruluyor.

1954: İzmir Deniz Tahmil ve Tahliye İşçileri grev yapıyorlar. Kanunsuz grev nedeniyle işçilerden 500'ünün ifadesi alınıyor, 24'ü gözaltındadır. Üç yıl süren dava başlıyor.

1955: Zonguldak'ta grizu patlaması sonucunda 50 işçi ölüyor, 10'u bulunamıyor, 18 işçi yaralanıyor.

1956: Teksif ve Deri-İş Sendikaları «grev kampanyası» için mücadele veriyor. Adana, Ankara, Bursa, Kocaeli, İskenderun, Gaziantep, Diyarbakır işçi sendikaları kapatılıyor.

1961: Grev hakkının alınması konusunda mücadeleler yaygınlaşıyor. İstanbul'da miting ve yürüyüş yapılıyor.

1962: Lastik-İş'e bağlı Gıslaved işçileri iş bırakıyor. İsteklerini kabul ettiriyorlar. Yapı işçileri Ankara'da miting yapılıyor. İstanbul'da ünlü Saraçhane mitingine 200 bin işçi katılıyor. İşçiler grev ve toplu sözleşme hakkı yasallaşmadığı takdirde genel grev yapacaklarını ilan ediyorlar.

1963: İşçi sınıfı tarihinde önemli bir olay: Kavel işçileri, yasa-dışı işten atmaları protesto için grev yaptılar. Kavel işçilerine tüm sendikalar yardım etti. İşçiler işten atılarak savcılığa verildi. İşyerine yeni işçiler getirildi, ama giremediler. İşçiler «grev anayasal hakkımız» dediler. Polisle işçiler çatıştı. 28 işçi hakkında dava açıldı, 14'ü tutuklandı.

Hükümet 24 Temmuz günü grev ve toplu sözleşme yasasını yürürlüğe sokmak zorunda kaldı. İşçi sınıfı, yıllar süren mücadelesi sonunda grev hakkını yasalaştırdı.

1965: Kozlu kömür ocaklarında işçiler greve gittiler, yürüyüş düzenlediler. Jandarma ve polis işçilere saldırdı. Mehmet Çavdar ve Satılmış Tepe şehit oldular.

1967'de Türk-İş'in dışında yeni bir konfederasyonun kurulması için çalışmalar başladı. DİSK kuruldu.

1969: Çok sayıda işçi kuruluşu ve işçinin katıldığı «Kanlı Pazar» yürüyüşü, işçi sınıfının politize olmaya başladığını gösteren olaylardan biridir.

1970: İşçi sınıfı genel grev talebini dayatmaya başlıyor. Hükümet, Türk-İş'in mevcut gücünü korumak, DİSK'in ve işçi sınıfının devrimci mücadelesini önlemek amacıyle 274 sayılı yasada değişiklik yapmayı istiyordu. İşçi sınıfı, kazanılmış mevzilerden gerilemeyeceğini tarihinin en büyük direnişiyle gösterdi. ŞANLI HAZİRAN DİRENİŞİ olarak tarihe geçen bu eylem, tüm ülkede yankılandı. 15 Haziran günü İstanbul, tarihi günlerinden birini yaşadı. 16 Haziran günü, 150 bini aşkın işçi, Topkapı'dan Gebze'ye uzanan fabrikalar zincirinden yürüyüş kollarına akıyordu. İşçiler dört koldan yürüyüşe geçiyor ve birleşmelerini önlemek üzere karşısına barikatlar, tanklar ve polis ateşleri çıkıyor. Galata köprüsü açılarak, köprünün iki yakasındaki işçilerin birleşmesi önleniyordu. Kartal - Kadıköy ve Levent yürüyüş kollarında çatışmalar oluyor, barikatları ve engelleri aşan işçilere ateş açılarak 3 işçi şehit ediliyordu. İşçi sınıfı 16 Haziran direnişiyle, kendiliğinden bir sınıf olmaktan kendi için sınıf olmaya doğru önemli bir yol katettiğini gösteriyor, mücadele tarihinde bir dönüm noktasına geldiğini demokratik mevzileri var gücüyle savunarak dosta düşmana duyuruyordu.

İşçi sınıfı, ekonomik-demokratik mücadele ile iktidar mücadelesini birleştirmenin eşiğindedir. İşçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareket aynı ırmakta aktığı zaman, işçilerin ve emekçilerin kurtuluş günü daha yakınlaşacak, sömürü ve zulmün yenilgiye uğratıldığı, demokratik halk iktidarı, işçi sınıfının ve onun partisinin öncülüğünde gerçekleşecektir. İşte ŞANLI HAZİRAN DİRENİŞİ, işçi sınıfının büyük mücadelelerden zaferle çıkacağını gösteren ilk büyük kitlesel eylem oluşu nedeniyle işçi sınıfı tarihimizin dönüm noktasıdır.

ve 15 - 16 Haziran

AHMET KAÇMAZ SORULARIMIZI CEVAPLADI



Ahmet Kaçmaz genç partililerle.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi 5. yılını doldurmuş bulunuyor. Bu beş yılı işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

TSİP'in kuruluş çalışmaları 1973'ün sonlarında başladı, 1974'ün ortalarında Partimiz kuruldu. O dönemde bu olay çok önemli idi. Çünkü işçi sınıfımız bir partiye sahip olamamanın acılarını çok çekmişti. Aynı şekilde demokrasi güçleri de böylesi önemde bir silaha, yani işçi sınıfı partisine sahip olmadıklarından 12 Mart faşizmi demokrasi saflarında bir hayli tahribat yapmış, özellikle sosyalistler üzerinde büyük terör estirilmişti.

16 Haziran 1974'te Partimiz'in kurulmasıyla işçi sınıfının siyasi örgütlenmesinde çok önemli bir adım atılmış oldu. İşçi sınıfının ve diğer emekçi halk kesimlerinin sömürü ve baskılardan kurtulmaları ancak kendi örgütlü iktidar mücadeleleriyle mümkün olabilirdi. Bu mücadelenin başını ise işçi sınıfı, onun partisi çekmek zorundaydı. TSİP'in kurulmasıyla halkımızın bu en önemli eksiği giderilmiş oldu.

5 yıl boyunca işçi sınıfının ve emekçi halkın demokrasi ve halk düşmanlarına, emperyalizme, yerli işbirlikçilerine, tekelci burjuvaziye, MC partilerine karşı sürdürdüğü mücadele ileri boyutlara erişti. Buna karşılık halkın mücadelesini bastırmak için faşist saldırganlığa hız verildi ve gericilik azdırıldı. Bugün ekonomiyi berbat hale getiren parababaları kendi günahlarının cezasını halka çektirmek istiyorlar. Onun için de kemerleri sıkalım diye emekçilere açlığı, işsizliği, sefaleti, aşağılanmayı dayatıyorlar. Oysa halkımız bunca yıldır çektiklerinin kader olmadığını anladı. Bu nedenle haksızlıklar karşısında susmak istemiyor. İşte bu yüzden halka gözdağı vermek için faşistler her gün onlarca masum insanı katlediyorlar, sabotajlar düzenliyorlar, devamlı kan akıtarak halkı sindirmek istiyorlar.

TSİP 5 yıl boyunca böylesi saldırganlıklara azimle göğüs gerdi, halkımızın çıkarlarını savundu, baskı ve sömürünün ortadan kalkması için halkın iktidarı uğruna savaştı. Tüm yurtta, Edirne'den Kars'a, Antalya'dan Trabzon'a kadar örgütlendi, işçileri, emekçileri örgütledi ve mücadeleye kazandı. Böylece halkımızın sevgisini ve saygısını elde etti.

Demokrasiden yana güçlerin yanısıra Sosyalist hareketin dağınıklığı da emekçiler tarafından biliniyor. TSIP bu dağınıklıktan çıkmanın yollarını nasıl değerlendiriyor?

Bugün demokrasi ve halk düşmanları saldırganlıklarını pervasızca sürdürebiliyorlarsa, bunun sebeplerinden birisi de demokrasi saflarının yek vücut olamayışıdır. Oysa zalimler, sömürücüler azınlıktadırlar. Yeter ki onlara karşı tüm halk elbirliği edebilsin.

Halkın mücadelesinin en önünde sosyalistler yer alıyor. Demek ki safların pekiştirilmesi, beraberlik ve dayanışmanın sağlanmasında sosyalistlere öncülük etmek görevi düşüyor. İşte bu noktada çok önemli bir aksaklık ortaya çıkıyor: Sosyalistler henüz aralarında birlik olmamışlar. Onlar kendileri birlik olmayınca kitlelerin topluca seferber edilmeleri çok zor, adeta imkânsız oluyor. O halde her şeyden önce sosyalistler arasında birlik sağlamak gerekiyor. Zaten bugün işçiler, emekçiler, sosyalizme sempati duyan herkes sosyalistlerin birliğini, beraberce çalışmasını istiyor.

Bu şartlarda ne yapmalı?

Öncelikle sosyalist partiler vakit kaybetmeksizin biraraya gelmeli. Tabii iş yapmak için. Zaten yapılacak işler önümüzdeki acil görevler bizi bekliyor. Pahalılık hayatı çekilmez hale getirdi. İşsizlik akıl almaz boyutlara vardı. Sokakta yürümek, kahveye çıkmak bir kahramanlık haline geldi. Bütün bunların üstüne CHP anti-demokratik uygulamalara hız veriyor, mevcut demokratik haklarımızı dahi alabildiğine kısıtlıyor. Bizlerin, emekçilerin demokratik muhalefeti, gittikçe zorlaşan hayat şartları karşısında hakkımızı aramamız önlenmek isteniyor. İşte bu şartlarda olanca demokratik ve anayasal haklarımızı kullanarak ezilmememiz, direnmemiz, emperyalizme bağımlı kapkaççı kapitalizmin sıkıntılarının sırtımızdan giderilmesine izin vermememiz gerekiyor. Hasılı yapacak çok iş, pekçok çalışma var. Bunun için de ilk ağızda sosyalistler, sol partiler bir araya gelmeli, güçlerini birleştirmeli, ortak bir mücadele programı hazırlayarak dayanışma halinde işgörmeye başlamalıdırlar. Böyle yapıldığında çok daha geniş yığınların kendileriyle saf tuttuklarını, onları yürekten ve katılarak desteklediklerini göreceklerdir. Yani, kısacası birlikten kuvvet doğacaktır. Ve bu durumda burjuvazi meydanın boş olmadığını görecektir. Giderek bütün emekçilerin ortak mücadelesi sömürü ve baskının sonunun getirilmesiin kolaylaştıracaktır.

Geçenlerde Yüksek Seçim Kurulu 14 Ekim 1979 kısmi senato seçimlerine katılacak partileri açıkladı. TSİP de bunların arasında yer alıyor. Bu seçimleri demokrasi ve sosyalizm mücadelesi açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Seçimler için şimdiden fazla bir şey söylemek kolay değil. Biz öncekilerde olduğu gibi, seçimlerde de demokrasiyi savunan partilerin işbirliğini istiyor ve öneriyoruz. Bunun için çaba göstereceğiz. Nitekim geçenlerde TİP'e yapmış olduğumuz işbirliği çağrısında seçimlere birlikte katılmak konusu da vardır.

Seçimler ülkemizin ekonomik ve sosyal bunalımının bir hayli derinleştiği bir dönemde yapılıyor. Senato seçimleri olduğu için doğrudan iktidar değişikliğine yolaçması söz konusu değil. Ancak bu seçimlerde alınacak oylar bir ölçüde sosyal demokrasinin, yani CHP'nin sınavdan geçmesi demek olacak. Çünkü seçimler sırasında CHP'nin Hükümet kurmasının üstünden neredeyse iki yıla yakın bir süre geçmiş olacak. MC iktidarlarının halk düşmanlığında gemi azıya aldıkları son dönem aynı zamanda CHP'nin yegâne «umut» yapıldığı dönem oldu. Oysa CHP'nin «umut» olmadığını işçiler, emekçiler, onun iktidarında çok daha öğretici bir şekilde öğrendiler. Şimdi yurdun dört bir yanında CHP'den soğuyor emekçiler, hızla sosyalizme sempati duymaya başlıyorlar, kurtuluşun ancak kendi ellerinde olduğunu çok daha iyi kavrıyorlar. Partimiz'e ilginin her tarafta hızla artması bunun son kanıtıdır.

Bu kısmi senato seçimleri sosyalistler ve Partimiz açısından büyük önem taşıyor. Şimdiye değin az oy aldıkları için önemsenmeyen sosyalist partiler, bu seçimlerde toplumdaki yönlendirici rollerini, oy oranlarını artırarak daha da pekiştirmekle yükümlüdürler. Üstelik oylarda bir patlama olması için alabildiğine elverişli şartlar vardır. Şayet CHP'nin solunda yer alanlar seçimlerde güçlerini birleştirirlerse, hiç kuşku duyulmasın ki geniş bir kitle, sosyal demokrasinin çözüm olamayacağını gören emekçi yığınlar, böylesi bir işbirliğini yürekten destekleyeceklerdir. Ve böylece hem demokrasi düşmanlarına solun gerçek gücü gösterilmiş ve kendilerinin köpeksiz köyde değneksiz dolaşmalarına izin verilmeyeceği bir kere daha ispatlanmış, hem de kendinden daha solda olanları devamlı küçümseyen sosyal demokrasiye iyi bir ders verilmiş olacaktır.

Gerçek

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Utanmazlığın Böylesi Görülmüş mü?

Çin'in Mao'cu Yöneticilerinin Talebi «U–2'ler Bizim Topraklarımızda Üslensin»

Maoculuğun emperyalizmle işbirliği siyaseti zirvesine varıyor. Sosyalizm düşmanlığı, ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklara karşı düşmanlık geldi, geldi NATO'yu savunmaya, İran Şahına arka çıkmaya ve nihayet emperyalizmin başı ABD'nin casus uçaklarına Çin topraklarını açmaya dayandı.



Bilindiği gibi ABD emperyalizmi İran devrimi sonucunda bu ülkedeki casusluk üslerini kaybetmesi ve bunu telafi için Türkiye'ye başvurmuştu. Hükümetin buna razı olmaması üzerine Çin'in Mao'cu yöneticilerinden bir ses yükseldi:

«U-2 uçakları bizim topraklarımızda üslensin, bizim göklerimizde uçup Sovyetler Birliği'ni gözetlesin!»

Şimdiye kadar emperyalizmle işbirliği içinde bulunan halk düşmanları ABD'ye böyle haklar tanıyorlar, kendi ülkelerini emperyalizmin üsleriyle donatmaktan çekinmiyorlardı. Onların buna karşılık olarak bekledikleri tek şey halka rağmen gasbetmiş oldukları iktidarlarını ABD eliyle koruyabilmekti. Bu politikalarında o kadar adiıeşmişlerdir ki böylesi işbirlikçiler tüm dünyada nefretle anılmaktadırlar.

İşte, emperyalizmin yeni işbirlikçileri olan Çin'in Mao'cu yöneticileri bu aşağılık işe soyunmuşlardır şimdi. Onların da korkusu aynıdır. Çin halkına rağmen zorla iktidarda olduklarını biliyorlar. Tüm dünyada emperyalizmin ve ona bağımlı iktidarların gün geçtikçe sarsıldığını, yıkıldığını, sosyalizmin güneş gibi parladığını görüyorlar. Ve yıkılışlarını belki biraz daha geciktirir diye emperyalizme sığınıyorlar. Ama unutulmasın ki İran Şahını kurtaramayan emperyalizm Çin'in Mao'cu yöneticilerini de kurtaramayacaktır.

İMF DOĞRULTUSUNDA İLK KARAR:

Ekmeklik Buğdaydaki Devlet Desteği Kaldırıldı

● EKMEK FİYATLARI ARTACAK.

Türkiye'nin yeni borçlar edinebilmesi için İMF adındaki emperyalist kuruluşun dayattığı şartlardan önde geleni devlet harcamalarının kısıtlanmasıydı. Bunu sağlamanın yollarından biri devletin vatandaşın en önemli gıdası olan Ekmeğin ucuza temini için emeklilik buğday fiyatlarındaki devlet desteğinin kaldırılması olmuştur. Un fabrikatörlerinin fırınlara ucuz ekmeklik un verebilmesi devletin bu fabrikatörlere yılda 2.5 - 3 milyar lira civarında bir fark vermesiyle mümkün oluyordu. Şimdi bu destek kaldırılınca fırınlar unu daha pahalı alacak ve dolayısıyla fazla ödediklerini ekmeğe bindirip işin içinden çıkacaklar. Sonuçta başlıca gıdası ekmek olan yoksul halkın cebinden çıkacak bu iki - üç milyar lira. Böylece halkın satın alma gücü düşecek ve güya fiyat artışlarının azalmasında bunun katkısı olacak. Görüldüğü gibi kemer sıkma politikası gene emekçilere yoksullara uygulanıyor. Tekelcilerin, parababalarının tüketimini, lüksünü kısmak yerine halkın ekmeği kısılıyor. Zaten emperyalizm de bunu istiyor. Tekelcilerin kârlarına dokunulacak olursa İMF para vermez. Hükümet de işçilerin, köylülerin, yoksul halkın hükümeti olmayınca bundan başka ne beklenir. CHP hükümetine emperyalizmin güdümündeki politika hayırlı olsun.

Demirel Demokrasiye Saldırıyor



● AP'Lİ EMEKLİ GENERALLERE «SAVUNMA KOMİTESİ» KURDURULDU.
● «ANAYASAYI DÜMDÜZ ETME» TEHDİTLERİ CUMHURBAŞKANINA SALDIRILARA KADAR VARDI.
● 1 MAYIS, 27 MAYIS TATİLLERİNİ KALDIRMAK İÇİN AP TEŞEBBÜSE GEÇTİ.

Yıllardan beri faşizmle işbirliğinin ve demokrasi güçlerini sindirmek için faşist cinayet şebekelerinin destekçiliğini yapan AP Genel Başkanı Demirel son günlerde demokrasiye saldırılarını arttırdı. Bilindiği gibi son gezileri sırasında Demirel «iktidara gelince Anayasayı dümdüz edeceğiz» demişti. Demirel zaten işçilere, emekçilere daha ileri haklar tanımış olan 1961 Anayasasını 12 Mart faşistleriyle birlikte kuşa çevirmişti. Şimdi bunu da yeterli bulmuyor. Üstelik anayasayı dümdüz etmek için iktidara gelmeyi de beklemiyor. Bugün faşist saldırıların durmak bilmemesi Ecevit hükümetinin basiretsizliği kadar Demirel'in desteği sayesinde mümkün oluyor. Demirel 1 Mayıs ve 27 Mayıs bayramlarını ortadan kaldırmak için mecliste yoğun bir çaba harcatıyor. 1 Mayıs halen «Bahar Bayramı» adı ile tatil durumunda. Demirel'in aklına göre eğer 1 Mayıs tatili kalkarsa işçiler Uluslararası Birlik ve Dayanışma günlerini kutlamak için bir araya gelemeyecekler. İşçilerin böyle birşey gerçekleşirse 1 Mayıs'ı Genel Grev gününe çevireceğini göremeyecek kadar gözü kararmış Demirel'in. 27 Mayıs bayramını da emekçilere nisbeten ileri demokratik haklar getirmiş olan 27 Mayıs anayasasına karşı bir hareket olduğu çok açık.

Bir de Demirel'in Cumhurbaşkanına yönelttiği saldırılar var. Demirel Sunay gibi kendisine hık diyen Cumhurbaşkanlarına alışkın olduğu için Korutürk'ü bir türlü içine sindiremedi. Ayrıca ülkedeki gerginliği arttırmak için Cumhurbaşkanına saldırmayı gerekli bir manevra gibi görüyor.

Tüm bunlar saldırının hedefini açıkça belirliyor. Demirel Demokrasiye saldırıyor.

Türkiye'de Yabancı Sermaye, İMF ve Bazı Gerçekler

Ekonomik krizin aşılması yönünde dış yardım sağlanması için girişimler sürüyor. Henüz CHP Hükümetini rahatlatıcı bir sonuç alınmış değil. IMF, öteden beri dış yardım sağlanmasına emperyalist tekellerin çıkarları yönünde ilgi gösteriyor, onların çıkarlarını dayatıyor. Başka deyişle emperyalizme bağımlılığın daha derinleşmesi isteniyor. Yatırımların emperyalist tekellerin istediği alanlarda yapılması zorlanıyor.

Türkiye'de 1954 yılından beri yürürlükteki 6224 sayılı Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu'na göre yaygınlaşan yabancı sermayenin ne getirip ne götürdüğüne bakılacak olursa, IMF'nin amacı biraz daha aydınlanır.

İncelemelere göre, 1954 - 57 arasında Türkiye'ye 2,480 milyar lira karşılığında yabancı sermaye girmiştir. Yerli sermaye ile birlikte 6,3 milyarlık yatırım gerçekleştirilmiştir. Bu yatırımın %27,8'i taşıt araçları üretimine, %19'u kimya, %13'ü elektrik makineleri ve enerjisi üretimine, %9'u lastik, %6'sı gıda, içki ve tütün üretimine, %10'u ise hizmetler sektörüne yapılmıştır. Bu sayılar, yabancı sermayenin tüketime yönelik yatırımlarda yoğunlaştığını gösteriyor. Ayrıca dışalımın büyük ölçüde gerekli olduğu, başka deyişle montajcılığın zorunlu hale getirildiği sanayi alanlarında yatırımlar yoğunlaşmıştır.

Bunun sonucunda yalnızca sermaye olarak değil, hammadde, ara mallar, makine parçaları ve enerji yönünden de dışa bağlı bir sanayileşme gerçekleştirilmiştir. Yerli ağır sanayinin kurulması yerine, büyük kâr getiren montajcılık yaygınlaştırılmıştır. Böylece, emperyalizme bağımlı sanayileşme çabaları, ona yeni pazarlar sağlamaktan öte bir sonuç vermemiştir. Nitekim, gerek dışalımlar sırasında, gerekse yabancı sermayenin kâr olarak dışarıya götürdükleriyle, emperyalist tekellerin getirdiklerinden çok daha fazlasını dışarı kaçırdıkları ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Emperyalist tekellerin sözcüsü IMF'nin CHP Hükümetine dayattığı önlemler paketi bu gerçekler ışığında ele alınmalıdır. IMF'nin amacı, emperyalizme bağımlılığı derinleştirmek, yabancı sermayenin, dış yardımın kendi denetiminden yatırıma yöneltilmesini sağlamak ve Türkiye işçisini, emekçisini daha fazla sömürme yollarının uygulanmasıdır. Emperyalizme sürekli ödün vermekte olan CHP Hükümetinin IMF'nin isteklerine boyun eğmesi halinde bu amaç gerçekleşmiş olacaktır.

Demokratik Kadın Birliği Uluslararası Çocuk Gününü Yaygın Bir Şekilde Kutladı



1950 yılında Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu'nun girişimiyle 1 Haziran Uluslararası Çocuk Günü olarak kabul edilmiştir. Bu tarihten bu yana her yıl dünyanın dört bir yanında kutlanan 1 Haziran bu yıl da ülkemizde Demokratik Kadın Birliği tarafından kutlanmıştır.

Şubat ayında kurulan ve bugüne kadar 20'ye yakın şube açan Demokratik Kadın Birliği (DKB) 1 Haziran'ı 17 yerde yaptığı salon toplantılarıyla yaygın bir şekilde kutlamıştır. Eskişehir, Tarsus, Trabzon, İzmir, Bursa, Bafra, Manavgat, Mersin, Ordu, Bartın, İznik, Nazilli, Turhal, Aydın, Zonguldak, Burdur ve Bulancak'da yapılan toplantılar, toplantıya katılan binlerce kadın, erkek ve çocuk coşkuyla izlemiştir. Toplantılarda 1 Haziran'ın önemi ve çocuk sorunları üzerinde durulmuş, kadınlar çocukları için, çocuklar da kendileri için taleplerini dile getirmişlerdir. Toplantılara birçok çocuk, koro, folklör, şiir ve çocuk oyunlarıyla katılarak canlılık getirmişler, ve izleyenlerin beğenisini kazanmışlardır. Ayrıca DKB salon toplantısı olmayan yerlerde de lokallerinde üyeleriyle birlikte Uluslararası Çocuk Gününü kutlamıştır.

8 Mart'ta kuruluşunu 10 yerde salon toplantılarıyla kutlayan Demokratik Kadın Birliği için, 1 Haziran toplantıları başarılı bir şekilde yapılmış ve demokratik kadın örgütlenmesine yeni boyutlar kazandırmıştır.

gerçek durum

TSİP'in BEŞ YILI

16 Haziran 1979 tarihinde Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, siyasi mücadelemizdeki 5 yıllık dönemini tamamladı, altıncı yılına giriyor.

Bu beş yılın, Türkiye'de emekçi sınıfların vermekte olduğu demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde çok önemli bir yeri vardır. Bu önemi anlayabilmek ve TSİP'i yakından tanıyabilmek için, 15 - 16 Haziran Büyük İşçi Eylemi'nin TSİP'le tamamlanan anlamı üzerinde durmak gerekir.

15 16 Haziran, işçi sınıfımızın demokrasi mücadelesindeki öncülüğünü, en «kalın kafa»lara bile anlatan başarılı bir yığın eylemidir. İşçiler, geriye doğru değiştirilmek istenen iş yasasına sahip çıkarak, elde ettiklerini geri vermiyeceklerini kanıtladılar.

Ancak, işçi sınıfına önderlik edecek bir siyasi parti olmadıkça, ya da başka bir deyişle, işçi hareketi, kendiliğinden niteliğinden kurtulup, politik bir eylem haline dönüşmedikçe, sömürü düzeninin kalıplarını yıkmak ve emekçi sınıfların gerçek kurtuluşuna ulaşmak mümkün olamaz.

İşte bu yüzden, 15 - 16 Haziran, siyasi bir önderlikten yoksun olduğu için daha ileriye götürülememiş, böylesine kitlesel bir gücün varlığına rağmen, 12 Mart'ın baskı rejimlerinin gelmesi engellenememiştir.

İşçi sınıfı, kendi bağımsız siyasal örgütlenmesini yaratmadıkça ve sınıf çıkarlarını, bağımsız program haline dönüştürmedikçe, mücadelesinin meyvelerini toplayamaz.

1974 yılının 16 Haziran'ından bu yana işçi sınıfı, kendi siyasal örgütlenmesini gerçekleştirmek için seferber olmuştur. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kuruluşu, bu yönde atılmış en büyük adımdır.

Ve bu nedenle, sadece TSİP'lilere değil, bütün emekçilere Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin 5 yılı sevinç ve mutluluk kazandırmaktadır.

Bu beş yıl emekçi halkımıza kutlu olsun!

İTALYAN SEÇİMLERİ SONUÇLANDI



İtalyan seçimleri geçtiğimiz hafta sonuçlandı. Hiçbir partinin tek başına çoğunluk sağlayamadığı seçimlerde İtalyan Komünist Partisi oyların üçte birini aldı. Ancak İtalyan Komünist Partisi'nin oyları daha önceki seçimlere kıyasla % 2.8 oranında geriledi. Oyların dağılımı şöyle:

	Aldığı Oy	Oy oranı(%)	1976'daki Oy oranı
Hristiyan Demokratlar	13.236.965	38.3	38.7
İtalyan Komünist Partisi	10.623.605	30.6	34.4
İtalyan Sosyalist Partisi	3.349.166	9.8	9.6
Sosyal Demokratlar	1.340.195	3.9	3.4
MSİ (Faşist)	1.782.086	5.1	6.1
Radikal Parti	1.199.677	3.5	1.1
Diğer partiler	2.212.026	6.4	5.9

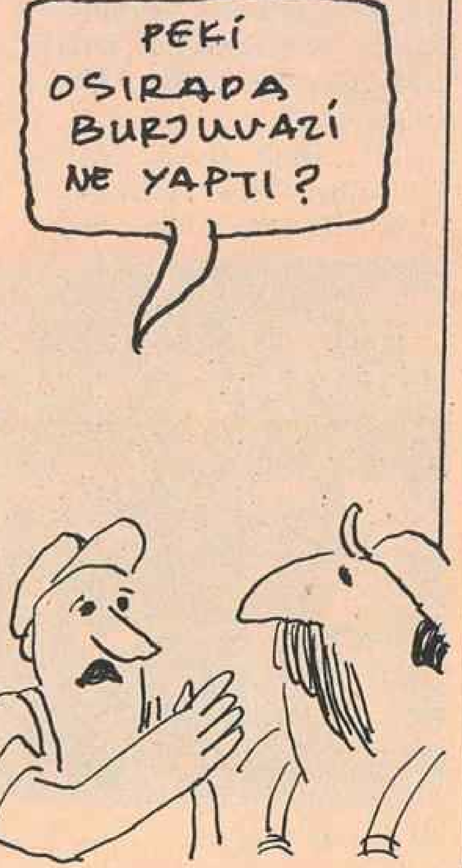
Görüldüğü gibi Hristiyan Demokrat Partinin oyu hemen hemen hiç artmamış faşistler gerilemiş, buna karşılık Radikal Parti Sosyal Demokrat Parti oylarını arttırmıştır. İtalya'da maceracı grupların kanlı terörleri geçtiğimiz yıllarda çok yoğunlaşmış ve Hristiyan Demokrat Parti'nin Başkanı Aldo Moro'nun katledilmesine kadar tırmanmıştı. İtalyan parababaları ellerindeki muazzam basın, yayın ve radyo ağını seferber ederek terörizmin, sol maceracılığın komünizmin bir çeşidi olduğu yalanını yaydılar. Artan terör karşısında dehşete kapılan İtalyan orta tabakaları arasında bu propaganda etkili oldu. Ve neticede İtalya'nın 2. Dünya Savaşı'ndan beri içinde bulunduğu bunalımdan komünistler sayesinde çıkabileceğine inanç duymaya başlayan bir kısım seçmen Komünist Partisi'nden uzaklaştı. Böylece bir kere daha maceracıların bireysel teröristlerin kimlerin değirmenine su taşıdığı ortaya çıkmış oldu. Ama bunun maliyeti İtalyan işçi sınıfının yıllardır adım adım iktidara tırmanmalarına çomak sokulması dolayısıyla gene ezilenlere, sömürülenlere yüklendi.

BİZİM SINIF

SEYDALİ









«Uyandık Artık Gerçekleri Görüyoruz»

Gazetemizin Aydın muhabiri Ramazan Cerit, geçimini gecekondularda, kenar mahallelerde sepet örerek, koltuk yaparak sağlayan emekçilerle röportaj yaptı. Bütün emekçileri horlayan, emekçiler arasında ayrılıklar yaratan kapitalist düzenin çilesini, aşağılamasını herkesten çok çeken bu insanların dertlerini kendilerinden dinledi. Askere alınan, vergi ödeyen bu emekçilerin ezilmeleri, horlanmaları, azgınca sömürülmeleri, işsiz bırakılmaları, içinde yaşadığımız dünyanın başlıca yaralarından biridir.

GERÇEK: Merhaba... Kolay gelsin arkadaşlar.

CEVAP: Sağol, Ramazan kardeş, sağol!

GERÇEK: İsimlerinizi öğrenebilir miyim?

CEVAP: Haydar Sancar, Serdar Gezer, Kenan Babadağ.

GERÇEK: Nerelisiniz? Ne kadar zamandır burada kalıyorsunuz?

CEVAP: Biz esasen Denizli'liyiz. Sonra buraya (Aydın'a) geldik. Buraya geleli 25 sene oluyor.

GERÇEK: Gördüğüm kadarı ile geçiminizi sepet örerek - koltuk yaparak sağlıyorsunuz. Başka bir işte çalışmak ister miydiniz?

CEVAP: Ah arkadaş ah! Hiç bir işte çalışmak istemez miyiz. İsteriz ama bizim istememizle olmuyor, bizi küçük görüyorlar, horluyorlar. Başka bir işte çalıştırmıyorlar, almıyorlar. Sonra sepetçilik bize babadan kalma bir meslektir. Daha çocuk yaşta bunları örmesini öğrenir, ilkokuldan sonra çalışmaya başlarız. Sonra şunu da söyleyelim, sen yaz: 77 seçimlerinde buraya (mahalleye) birçok parti temsilcileri geldi, konuştular, bize bir sürü vaadde bulundular. Geçen seçimde (77 seçiminde) hemen hemen hepimiz CHP'yi destekledik, ama bin pişmanız. Keşke oy vermez olaydık. Evlerimize geldiler... Gecekondularınızı yıkmayacağız, sizi ev sahibi yapacağız ve CHP'ye oy verirseniz gençlerinizin hepsini işe sokacağız, dediler. Yemin de ettiler ama bunların hepsinin boş lâf olduğunu yalan olduğunu sonradan anladık. Şimdi de zar - zor yaşamımızı



sürdürmeye çalıştığımız gecekondularımızı yıkmak için uğraşıyorlar... Hiçbirimizi işe almadıkları gibi arayıp da sormadılar. Artık bizi ne faşist partiler, ne de CHP kandırabilir. Çünkü kimin ne olduğunu, neyin ne olduğunu anladık. Kısacası uyandık, artık gerçekleri görüyoruz.

GERÇEK: Ördüğünüz bu sepetleri kime ve nasıl satıyorsunuz, kazandığınız para geçiminize yetiyor mu?

CEVAP: Ördüğümüz bu sepet ve koltukları İzmir - Antalya vb. yerlerde bulunan patronlara satıyorz. Ürettiğimiz bu malları, patronun, kendi mahallemizde bulunan adamına veriyoruz. Patron gelip ondan alıyor veya o patronun bulunduğu yere gönderiyor. Sepetleri perakende 50 - 60 liraya veriyoruz. Fakat fazla alan olmuyor. Patrona ise 25 - 30 liradan satıyoruz. Koltukları, perakende 600 - 800 lira arası satıyoruz. Patron ise 400 - 500 liradan alıyor. Onları boyayıp tanesini 1500 - 1800 liradan patron başkalarına satıyor. Kazandığımız para geçimimize yetmiyor. Günde 6-7 sepet örüyoruz ve onu düşük fiyata patrona satıyoruz. Karşılığında da çoluk çocuklara yiyecek alıyoruz. Para bir günde bitiyor. Hayat pahalılığı zaten belimizi büktü. Giyinmemiz ise bayramdan bayrama ayakkabı desen öyle...

GERÇEK: Siz kooperatif diye bir şey duydunuz mu hiç?

CEVAP: Bazı arkadaşlardan duyduk, ama hiç bir şey bilmiyoruz.

GERÇEK: Ben bildiğim kadarı ile size kısaca anlatayım:

Üretmiş olduğunuz bu malları aracıya vermeden doğrudan doğruya, hepinizin birleşip kuracağı bir yerde, yani kooperatifte toplayıp, kooperatifinizin bulmuş olduğu pazarlara ve alıcılara bu malları emeğinizin gerçek değerinde bir fiyatla satabilirsiniz. Yani burada aracı, sizin üyesi bulunduğunuz kooperatif oluyor. Malınızın gerçek değerini ancak böyle alırsınız. Emeğinizin karşılığını, alınterinizin karşılığını almanın yolu budur. Nasıl? Bu yolu deneyemez misiniz?

CEVAP: Evet, güzel bir şey. Fakat biz kendi başımıza bunu çözümleyemeyiz, başaramayız. Bize mutlaka bir yol gösteren, yardımcı olan olmalı.

GERÇEK: Evet. Bu çok önemli. Size mutlaka bir yol gösteren olmalı. Ben bu konuda (kooperatif kurma konusunda) gerekli olan, elimden gelen her türlü yardıma koşmaya hazırım ve ayrıca bu konuyu, işçi sınıfı haklarının yılmaz savunucusu olan elinden gelen çabayı göstereceğine inandığım sosyalist arkadaşlarıma götüreceğim. Arkadaşların ve sizlerin gayretleriyle bu konuyu çözümleyeceğimize inancım tamdır. Ben size röportaj için çok çok teşekkür ederim.

CEVAP: Sağol Ramazan arkadaş... Eksik olma. Haydi sana da iyi günler.

Faşistlerin Yeni Hedefi: HASTAHANELER

Son günlerde hastahaneler faşistlerin yeni saldırı hedefi haline geldi. Halka sunulan sağlık hizmeti zaten yetersizken, faşistlerin saldırılarıyla bu hizmetler de iyice aksar oldu.

Faşistler büyük imkânsızlıklar içinde halka sağlık hizmetinde bulunmaya çalışan sağlık kurumlarına saldırmakta en ufak bir perva duymuyorlar.

Ankara'da uzun bir süreden beri Sanatoryum Hastanesi'ne yatabilmek için sırada bekleyen bir yığın hasta olmasına karşılık, sapasağlam faşistlerin alındığı ve bakıldığı bilinmektedir. Bu duruma yalnızca Sanatoryum Hastanesinde rastlanmıyor. Sorun bununla da kalmıyor. Faşistler hastanelere silahlı saldırı düzenliyorlar. Bunun canlı bir örneği Numune Hastanesi'nde yaşanıyor.

Belirli bir süredir günün belli saatlerinde Ankara Numune ve Ankara Hastaneleri'nde gurup gurup gelip bekleşen faşistler son günlerde özellikle Numune Hastanesi'nde silahlı saldırıya geçtiler. Poliklinik ve idare katlarına yapılan silahlı saldırı nedeniyle hastane personeli huzursuz ve can güvenliğinden uzak bir şekilde çalışmak zorunda kaldı. Muayene ve tedavi için gelen halk ise ne güvenlik içerisinde hastaneye gelip gidebilmekte ne de muayene ve tedavi olabilmekte. Faşistlerin saldırıları sonucu halk ufacık poliklinik odalarına sığınmakta, ilerici, demokrat personel de bu durumda hem personeli, hem de hastaları korumaya çalışmaktadır. Ağır hastalar, ufacık çocuklar bu saldırı ortamında ortalıkta korumasız kalmakta, kalp hastaları ani rahatsızlık geçirerek acil vaka haline girmektedir.

İnsani duyguları olmayan, insan yaşamına önem vermeyen faşistlerin hastanelerde yoğunlaşan bu saldırılarına ne hükümet ses çıkarmakta ne de hastane idaresi çözüm aramaya girişmektedir. Hem personel hem halk bu saldırılar karşısında korumasız, güvencesiz bırakılmaktadır. Güvenlik kuvvetleriyse saldırıda bulunan faşistler yerine, hastanede ilerici, demokrat olarak tanınan personeli sorguya çekmektedir.

İyice gözü dönen faşistlerin sağlık kuruluşlarına yapılan bu saldırılar karşısında başta hükümetten ve hiçbir yetkiliden ses çıkmaması, bu konuda yetkili kurumların tavır olması için hiçbir zorlama ve uyarı yapmayan ilerici (!) bilinen bazı hastahane yöneticilerinin bu tutumu hem sosyal demokrasinin hem de sosyal demokrasinin arkasına sığınıp ilericilik yapanların tutarsızlığını bir kez daha ortaya koymaktadır.

Düzce'de Tüketim Kooperatifi Kuruldu

ANLAS Lâstik Fabrikası işçileri tüketim kooperatifi kurmuşlardır. Hayat pahalılığının dünyayı emekçiler için yaşanmaz hale getirdiği bir ortamda tüketim kooperatiflerinin yaygınlaşmakta oluşu önemli bir gelişmedir. Emekçiler, zamlardan kısmen de olsa korunabilmek için tüketim kooperatiflerinde birleşiyorlar.

Tüketim kooperatifinin açış konuşmasını yapan yönetim kurulu üyesi Salih Ekşi, amaçları üzerine şunları söylemiştir: «DİSK çatısı altında burjuvaziye karşı kahırlı bir mücadele veriyoruz. Pahalılığın son hızla devam ettiği ülkemizde tüketim kooperatifi örgütlemekle sorunlarımız bitmiş olmuyor. Demokratik halk iktidarı kurulmadan sorunlarımızın çözümlenemiyeceğini biliyoruz. Ancak halk iktidarını kuruncaya kadar, sömürü miktarını bir nebze de olsa azaltma yönündeki mücadelemiz zorunludur. Bunun bir parçası olarak tüketim kooperatiflerini yaygınlaştırmak ve Köy-Koop'la bağlar kurmak zorundayız. İşçi sınıfımızın birliği ve gücü, her türlü mücadelemizin temeli olacaktır.»

Toplantıda Kaynaşlı Belediye Başkanı Osman Demrici de TANSA'lar (Tanzim Satış Mağazaları) üzerine şunları söylemiştir: «Politik amaçlarla kurulan TANSA'ların halka gerçek anlamda bir yararı yoktur. Büyük belediyeler çeşitli anlaşmalarla küçük belediyelerin mal almasını engelliyorlar. Bu bakımdan demokratik halk kooperatifçiliğini destekliyoruz.»

Toplantıdan sonra yapılan seçimlerle yönetim kurulu üyeliklerine Salih Ekşi, Eşref Akça, Cavit Baş, Sabri Birdal, Yaşar Yıldız; delegeliğe Cavit Baş, Kerim Keskin, Hicran Koç, Remzi Madencioğlu, Muzaffer Koz; denetleme kuruluna Selâmi Tekneci, Münir Emiral, Burhan Baş seçilmişlerdir.

K. Ereğli'de Belediye Fırınlara El Koydu

- DEMOKRATİK KURULUŞLAR, İLERİCİLER BELEDİYEYİ DESTEKLİYOR.

Konya Ereğli'sinde 2 aydan beri sürmekte olan ekmek sıkıntısı 27.5.1979 tarihinden itibaren 6 fırına Ereğli Belediyesi'nin el koyması sonucu giderilecektir. İlerici, Demokrat fırın işçileri ve demokratik kitle örgütleri de belediyeyi bu olumlu girişiminde destekliyorlar.

Gazetemiz muhabirinin fırın işçisi Mustafa Bayram'la bu konuya ilişkin konuşmasını sunuyoruz:

SORU: 2 aydır sürmekte olan ekmek sıkıntısının nedeni sizce nedir?

CEVAP: Belediye fırınlara tahsis unu vermiştir. Ve fırınlar tahsis unu ile serbest piyasa ununu karıştırmak zorundadır. Fırın sahipleri zam istediler. Belediye de zammı vermeyince serbest unlardan kullanmayıp tahsis unu ile ekmek çıkarttılar. Ekmek de az çıktığından ve düzensiz olduğundan halk ekmek sıkıntısı çekmektedir.

SORU: Bu fırın sahiplerinin tavrına karşı belediyenin takındığı tavır nedir?

CEVAP: Bu durumda belediye en çok üretim yapan 6 fırına el koymuş ve bu fırınlara 186 çuval un vermiştir.

SORU: İşçilerin fırında çalışmaları nasıl olacaktır?

CEVAP: Dağıtımda Belediye ve Demokratik örgütler görev almıştır. Biz yine eskisi gibi pasacı, hamurcu, pişirici vb. olarak çalışacağız.

SORU: Çalışma şeklinizde değişiklik oldu mu?

CEVAP: Tabii oldu. Kârın fazlası patrona gitmeyecek, ücretlerimiz artacak, iki vardiya şeklinde 8 saat çalışacağız.

SORU: Fırın sahiplerinin belediyenin halktan yana olan bu hareketine karşı tavırları ne olmuştur?

CEVAP: Patronlar bu karar karşısında şimdilik birşey yapamazlar. Fakat belediye fırınlara en fazla 1 ay müddetle el koyabiliyor. İşte bu müddet bittikten, fırıncılar dize geldikten sonra, bu kararın acısını belediye ile birlikte çalışan işçilerden almaya çalışacaklar. Ama bunda da başarısız olacaklar. Eğer bizi işten atarlarsa, 10 kişi yerine 5 kişi çalışacak, üretim düşecek, bizi yine işe almaya mecbur kalacaktır. Ayrıca belediye tedbirlerini almıştır.

SORU: Bugün bazı fırınlarda vitrinde bol miktarda ekmek gördüm?

CEVAP: Belediye ve işçilerin uyum içinde çalışmaları bazı fırın sahiplerini telaşa düşürmüş ve ekmek çıkartıp vitrinlere koymuşturlar.

SORU: Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?

CEVAP: Bizler ilerici, halktan yana kişileriz. Kendi emeğimiz olan şeyleri sömürücülere kaptırmamak istiyoruz. Halkın ekmek sorununun en kısa zamanda çözüme kavuşması için elimizden geleni yapacağız.

SORU: Ayrıca şunu sormak istiyorum? Cuma günü demokratik örgütlerin desteğini sağlamak için belediyede yapılan toplantıya katıldınız mı? Toplantıda olumsuzluklar görüldü mü?

CEVAP: Toplantıya tabii ki katıldık. Toplantıda Halkevinden gelen Halkın Kurtuluşçusu bu eyleme karşı çıktı. Sonradan öğrendik ki devrimci gözüken bu grup patronların derneğiyle işbirliği yapmakta ve bizi kendi siyasetleri için kullanmaya çalışmakta. Kesinlikle onları içimize almayacağız.

GERÇEK: Sağolun, başarılar dilerim.

Ayrıca işçiler Zabıta Amiri ile bir toplantı yaptılar. Zabıta amiri işçilerin fırınlara dağılımını ve vardiya düzenini ekip başları ile ayarlamış; işçiler için taşıt sağlamıştır.

Konya - EREĞLİ
Gerçek Gazetesi
Muhabiri
Hüseyin AYHAN



YOLDAŞLAR

1 Mayıs tıtukluları ve DİSK yöneticilerinin serbest bırakılmasını 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak yasallaşmasını istiyoruz kampanyasına bizler Kilis Cezaevi'nde bulunan hükümlü ve tutuklu yoldaşlar partimizin açmış oldugu kampanyaya katılıyoruz.

Kahrolsun faşizm,
Yaşasın sosyalizm.
İş ekmek hürriyet.
Tüm mahkümlara genel af.
Partimiz silahımız.

Salih Manaz,	İbrahim Binici,
Bostan Duman,	Ahmet Çelik,
Mahmut Kara,	Raşit Törer,
Mehmet Korkmaz,	Vahap Velet,
Mehmet Kaya,	Demir Canaslan,
Bozan Yüksel	Sait Sarıca,
Bekir Yiğit,	Arif Karabay,

Boğaziçi-Ege Mahallesindeki Faşist Saldırıları Boşa Çıkaracağız



Boğaziçi - Ege mahallesi işçi - emekçi kesiminin oturduğu, yoksul gecekondu mahallesi. Türkiye çapında saldırılarını emekçi halka karşı arttıran faşistler, Ege mahallesinde de bilinen oyunlarına başvuruyorlar. Eli kanlı MC zamanında emniyete yerleştirilen faşistlerin bunda büyük rolleri var. Karakolda görevli bekçiler mahalledeki halk üzerine akşam üzeri «Komünistler, Aleviler, hepinizi geberteceğim, mahallede hiç birinizi yaşatmayacağım» gibi sözler haykırarak saldırmış ve bir devrimci kardeşimizi yaralamıştır. Diğer orada bulunanlar kıl payı kurtulmuş, elbiselerinde kurşun delikleri açılmıştır. Bunun üzerine oradaki ilericiler, yurtseverler kendilerini savunmuş, taşla kurşuna karşı gelmeğe çalışmışlardır. Olay yerine gelen polis ekipleri SGB üyeleri ve TSİP sempatizanlarınının da bulunduğu on iki arkadaşı gözaltına almıştır. Bunlar arasında bir de kadın vardır.

Bu olaylar üzerine TSİP lokalinde mahalle halkı bir toplantı yapmıştır. Bu toplantıda faşistlere karşı durmak gerektiği kararlaştırılmış ve yapılması gereken en önemli meselenin birlik ve beraberlik olduğu vurgulanmıştır. Yeni açılmasına rağmen TSİP lokalinin çalışmaları ve TSİP üyelerinin militanca, kararlı, maceracılığa ver vermeyecek şekildeki mücadelesi faşistleri geriletmiş, onların halkı yıldırmak, KURTULUŞUN SOSYALİZM'de olduğunu görmelerini ve bu uğurda mücadele etmelerini engelleme plânlarını boşa çıkarmıştır. Ege mahallesinde faşistler hak ettiği cevabı bulacaktır.

FAŞİZME KARŞI BİRLEŞELİM.

YAŞASIN EGE MAHALLESİ HALKININ İLERİCİ DİRENİŞİ

KAHROLSUN FAŞİZM...

SİVAS'TA GREV

- İŞÇİLERİN GREV KARARINA BELEDİYE LOKAVTLA CEVAP VERDİ.

Sivas GENEL-İŞ Sendikası'yla Sivas Belediyesi arasında uzun bir süredir sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmeleri olumsuz sonuçlanmış 25.5.1979 tarihinde alınan grev kararından sonra belediye lokavt kararı almıştır.

Grev kararından sonra GERÇEK muhabiri ile sendika yöneticilerinden 6. Bölge Sekreteri M. Güneş arasındaki röportaj aşağıdadır.

GERÇEK: Greve hangi işyerlerinde gidilecek?

M. GÜNEŞ: Yasalar çerçevesinde olan işyerlerinde greve gidilecektir. Bu yirmi iki işyerinden onsekizinde greve gidilme dördünde ise greve gidilmeme kararı alınmıştır. Bunlardan, ESO'ya bağlı otobüsleri dışında, kalan yerlerde grev kararı aldık.

GERÇEK: Grev kararının alınış nedenlerini kısaca açıklar mısınız?

M. GÜNEŞ: Bilindiği gibi tüm belediye işçileri her türlü ortamda kış - yaz, yağmur güneş demeden zor koşullar altında çalıştırılmaktadır. Bunun karşılığında gerekli yaşamsal gereksinmeleri için çile çekip ömür tüketmektedirler. İşçiler haklı olarak kendi sendikalarını grev için zorlamışlardır. Bu nedenle sendikamız işçisinin bu günkü ağır yaşam koşullarını göz önüne alarak hukuk ve ekonomik sorumluluğunu kapsayan ücret sözleşmesini sayın Belediye Başkanı Süleyman Çanka'ya iletmiştir. Ancak ne varki bu öneriler işveren adına Süleyman Çanka tarafından kabul edilmemiş, bizim grev kararımıza karşılık işveren de lokavt kararı almıştır.



Genel-İş Yönetim Kurulu

GERÇEK: Grev kararınızdan sonra işçiler arasında nasıl bir çalışmaya gidildi?

M. GÜNEŞ: Grev kararından sonra, grev hazırlığı tamamlandı, grev duyurusu gerekli yerlere asıldı, il yetkili amirlerine gerekli bilgi verildi. Grevimiz işverene karşıdır. Mücadelemiz hakkımızı alana kadar sürecektir. Grevimizin demokratik hukuk ilkelerine yakışır şekilde olacaktır. Grev tüm emekçilerimize ve halkımıza hayırlı olsun.

GERÇEK: Teşekkür ederiz.

GENEL-İŞ'in BİLDİRİSİ

GREVİMİZ SİVAS'IN EMEKÇİ HALKINA KARŞI DEĞİL, EMEĞİMİZİN HAKKINI - ALINTERİMİZİN KARŞILIĞINI ALMAK İÇİN, GREVİMİZ İŞVERENEDİR.

Sizlerin tüm gereksinmelerinizi gideren ve sizlere hizmetlerin en güzellerini getirebilmek için hizmet yarışında bulunan bizler, SESLENİYORUZ,

Bilindiği gibi bizler tüm dar gelirli ve tabanı oluşturan örgüt olarak bu kapitalist düzende yaşayabilmek için yaşam kavgası vermekteyiz. Bizler belediye emekçileri olarak bu kavganın dramını ve direniş gerekçelerini az da olsa siz sayın halkımıza aktarmakta yarar görüyoruz.

Örneğin; Bizler kış demez kar, yağmur altında, yaz demez toz ve sıcakların altında çile çekip, boğaz tokluğuna çalışırken, diğer taraf-ta parfüm kokulu, parababaları (KAPİTALİSTLER) sömürü düzenlerinin halkalarından en önemlisi olan, bizlerin alınterinin belirli bir kısmını kapsayan ücret sözleşmesini alay edercesine bir tavırla baltalamaya çalışmaktadırlar. Amaç, zorlaşan hayat şartlarına karşın aç kalmamak için mücadele etmekle beraber, gelecekteki işçi sınıfı hareketinin daha bilinçli olması, bu gibi oyunlara gelmemesidir.

Yarınların büyükleri olarak yönetimlere girecek, halkına gerçekleri götürüp hizmet edecek kuşaklarımızın, sağlıklı büyüyebilmesi amacıyla, sömürü düzeninde bizim gibi onların da çile çekmemesi sermaye uşaklarının çocukları gibi en azından gıdalarını normal alabilmeleri için YASAL HAK GREVİNE BAŞVURDUK.

GREVİMİZ İŞÇİ SINIFINA YARAŞIR BİR BİÇİMDE UYGULANACAKTIR.

GELECEK KUŞAKLARIN İNSANCA YAŞAYABİLMESİ VE HAKLARINI ALANA KADAR GREVİMİZİ SÜRDÜRECEĞİZ. BU GREV YUKARIDA BAHİS EDİLDİĞİ GİBİ SİZLERE KARŞI DEĞİL, SÖMÜRÜNÜN ÖNCÜLÜĞÜNÜ YAPAN İŞVERENLEREDİR.

HER YERDE, HER ZAMAN HALKIMIZLA BİRLİKTEYİZ.

GREV YASAL HAKKIMIZ, SÖKE SÖKE ALIRIZ.

GERÇEĞİN DİLİ

Demirel Vurursa

AP Genel Başkanı ve muhalefet lideri Süleyman Demirel, şu sıralar öyle demeçler veriyor ki, «çizmeden yukarı çıkmak» deyimi, sözlerini nitelemede yavan kalıyor. Çizmeden yukarı çıkmak ne kelime, Hint'ten Yemen'den dem vuruyor.

Demirel bunları espri niyetine söylemiyor elbette. Ama bildiği nedir?

Bir kere, hayat pahalılığı ve faşist cinayetler yüzünden halkın canının burnunda olduğunu iyi biliyor. CHP'den hoşnutsuzluğun yaygınlaştığını açıkça görüyor. Hükümetin her yüklenişte sağa kaydığının ve sermayeye ödün verdiğinin farkındadır. Kendisi de tekelci sermayenin has politikacısı, kıdemli sözcüsü olduğuna göre, CHP'yi habire sağa itip emekçilerden, demokrasi güçlerinden uzaklaştırmak için bütün korkutmacalara başvurmalı, Cumhurbaşkanını suçlamalı, kılıç artıklarıyle toplantılar düzenlemeli, müthiş bir sille indirmeye hazırlandığını ilân etmeli, vb. vb. Üstelik CHP'yi daha da sağa kaydırmış olmakla kalmıyacak, böyle yaparak, kendinden hep birşeyler bekleyen seçmenlerinin güvencini de ayakta tutacaktır.

... kitlenin, seçmenle- ... ir. Onların kendine ... tmak için bu sıra kan- ... örünmesi aslında bo-

... zçiler de şunu çok iyi ... uruşunda cirmi kadar ... nu CHP anlamış de- ... eliyor. İtelendikçe sa- ... r. Çünkü parababala- ... budur ve CHP onları

... ilericiler, Demirel'in ... akılmaması görüşün- ... krasi güçlerine, işçi ... yanarak gerçekleşir.

RENO'da İŞ CİNAYETİ



Gazetelere binlerce lira ödeyerek ilanlar veren iş adamları, RENO'da VOLFRAM'da iş cinayeti ile iki işçiyi yine katletti.

İlânlara ödediği paranın bir miktarıyla işçilerin, iş kazalarına uğramaları önlenebilirdi. Ama işverenin, işçinin yere akan kanını cebine kâr olarak indirmekte gözü vardır.

Uludağ Volfram madeninin akrosaj bölümünde maden taraması yapan Hasan Aydın, Keles'in Harmanalan köyünden, evli ve üç çocuk babasıydı. Maden ocağının tavanından düşen büyük bir kayanın altında can verdi.

Evli ve bir çocuk babası olan Kazım Çepel RENO'da meydancı olarak MAİS'a ait bölümünde elektrik onarım aracındaki merdivenin manevrasını yapıyordu. İşçilerin kişisel koruyucularından (elektrik gecirmeyen iş elbiseleri, eldiven, aracın koruyucusu olmaması) yoksun olması nedeniyle hayatını kaybetti.

17.45 vardiyasından çıkan ve gece vardiyasına giren işçiler işbaşı yapmayarak, işverenin tutumunu protesto ettiler. Flament Fabrikasına kadar yürüyen işçiler, oradan Cumhuriyet alanına gelerek, Devlet Tiyatrosu önünde asılı bulunan «SSK 9. TIP Kongresi» yazılı bezin altına «İş kazaları önlemi alınsın. İş kazalarına son. İş güvenliği istiyoruz.» pankartlarını koyarak dağıldılar.

Ertesi gün de işbaşı yapmayan RENAULT işçileri iş kazası sonucu ölen Kazıp Çepel'in cenaze törenine katıldılar.

Bedirhan SAMUR

Gerçek OKU-OKUT

Gerçek



FABRİKALARDA BİZ TARLALARDA BİZİZ BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

TEKGES-İŞ Örgütlenme Dairesi Başkanı

Mehmet Yıldırım'la Röportaj

Geçtiğimiz Mayıs ayı içerisinde, DİSK'e bağlı Tekges-Iş Sendikasının genel merkez kongresi yapıldı. 14 Mayıs 1979 günü başlayan kongre dört gün sürdü. Kongre sonucu, sosyalistlerin ağırlıkta olduğu bir yönetim işbaşına geldi.

Enerji işkolunun ülkemiz işçi sınıfı mücadelesi açısından büyük bir yeri vardır. Ama ne yazık ki, bu işkolundaki örgütlenmede gerici sendikacılık başı çekmektedir. Tüm işçi sınıfı sosyalistlerinin ve ilericilerin bu işkoluna özel bir özen göstermeleri gerekmektedir. Bu işkolundaki devrimci sınıf ve kitle sendikacılığının DİSK çatısı altında örgütlenmesinin başarılması, diğer işkollarına ve o işkollarındaki işçilerin devrimci mücadelelerine büyük bir güç katacağı gözden kaçırılmamalıdır. Bu nedenle bir yandan gerici ve sarı sendikacılığa karşı mücadele verilirken, diğer yandan da bu örgütlenmenin zaafa uğratılmaması için ilericilerin ve sosyalistlerin içteki mücadeleye büyük dikkat etmeleri gerekir. Bu mücadele asla o örgütün bütünlüğünü bozucu ve onun örgütsel varlığını tehlikeye düşürücü şekilde olmamalıdır. Ama ne yazık ki son kongrede kendilerine «ilerlemeci» diyenler bu ilkeleri görmezlikten gelerek içteki mücadeleyi tahripkâr şekilde sürdürdüler.

Gazetemiz, yürütme kuruluna seçilen ve görev bölüşümü sonucu sendikanın örgütlenme daire başkanlığı görevine getirilen Mehmet Yıldırım'la bir görüşme yaptı. Mehmet Yıldırım'a sorulan sorular ve verilen cevaplar şöyledir:

GERÇEK: Bize hangi göreve seçildiğinizi ve göreviniz hakkında kısaca bilgi verir misiniz?

Bilindiği gibi genel başkan ve genel sekreterden sonra beş kişilik bir yürütme kurulu kongrede seçilmektedir. Beş kişilik yürütme kurulu ile birlikte toplam yedi kişilik merkez yürütme kurulu genel başkan ve genel sekreterin de katıldığı toplantıda görev bölüşümü yapmaktadır. Yapılan bu görev bölüşümü sonucu ben örgütlenme daire başkanlığı görevine getirildim.





Sendika içindeki görevlerin birinin birine üstünlüğü diye bir şey de yoktur. Bir örgütlenme ne kadar önemliyse, aynı oranda bir eğitim, bir mali durum ve bir toplu sözleşme ve diğerleri de aynı derecede önemlidirler. Yani sendikada bir görevin diğer göreve üstünlüğü diye bir şey yoktur. Bütün bu işler bir disiplin ve kollektif bir çalışma ile yapılırsa başarı sağlanmış olur. Görevimin ne olduğu konusundaki sorunuza gelince,

isminden de anlaşıldığı gibi bu işkolundaki örgütlenmeyi planlı ve programlı bir çalışma ile yapmak ve organize etmektir.

Ancak hemen belirteyim ki bu konudaki imkânlarımız ve tüzüğün örgütlenme konusundaki getirdiği iç örgütlenme araçlarını kongre sırasında karşı grup malî imkânları kısarak devreye sokmamıza engel oldu. Bu konuda bir hayli zorlanacağız. Karşı grubun bu olumsuz tavrı her ne kadar bizi, yani bu yönetimi güçsüz bırakmayı hedef alıyorsa da, aslında bu davranış sendikamızın örgütlenmesine ve gelişmesine engel olmak sarı ve gerici sendikacılığa prim vermektir.

Örneğin aynı tavrı aidat konusunda da gösterdiler. Nasıl olsa biz seçilemiyoruz, bari bunları ekonomik olarak güçsüz bırakalım diye aidat konusundaki yarım yevmiye önerisine ekonomizm yaparak karşı çıktılar.

GERÇEK: Bilindiği gibi hemen hemen tüm demokratik örgütlerin kongrelerinde yönetime talip olanların belli bir siyasi eğilimleri bulunmaktadır. Bazen de bazı siyasi gruplar birbirleriyle ittifak yaparak yönetime gelmektedirler. Bu değerlendirme çerçevesinde sizin kongrenizin durumu neydi? Yani şimdiki yönetimin belli bir siyasi eğilimi var mıdır?

M. Yıldırım: Sorunuza



cevap vermeden isterseniz bu konudaki düşüncemi size kısaca açıklayayım. Bir defa demokratik yapılı örgütlerde yönetimde bulunanların elbetteki belli bir siyasi düşünceye sahip olmaları gerekir. Bunun asgarisi **Demokrat** olmaktır. Işte asgari bu niteliği taşıyanlara bu tür örgütlerin yönetimleri açıktır ve de öyle olmalıdır. Ama bu söylediğim, asgari aranması gereken niteliktir. Halbuki her zaman bu niteliklerin azamisi tercih edilmelidir. Yani demokratlığı ile birlikte ilerici olması. Anti-faşist olması, anti-emperyalist olması ve SOSYALIST olması şayanı tercihtir. Sosyalistlerin dikkat edeceği bir husus da gericiliğe karşı ilericilerin ittifakını oluşturmak veya onun içinde yer almak olmalıdır. Ama ne yazık ki bu konuda ülkemizde tam tersi durumlarla karşılaşılıyor. Bu da genel olarak sosyalist hareketimizin içinde taşıdığı zaaflar ve hareketin bölünmüşlüğünden kaynaklanmaktadır. Böylece sosyalistler birbirleriyle ittifaktan çok birbirlerine karşı ittifak oluşturmaktadırlar. Öyle ki bazen gericiliğin kazanması pahasına bile bu davranıştan onları vaz geçirmek mümkün olmuyor. Gelelim esas sorunuza, elbette ki benim de içinde olduğum bu yönetimdeki arkadaşlarımız değişik siyasi görüşleri paylaşmaktadırlar.



Ama yönetimin oluşmasında siyasetler düzeyinde bir ittifak yapıldığı söylenemez. Yani bu yönetim bir ittifaklar yönetimi değildir. Ancak şu söylenebilir; birbirleriyle uyum sağlayan arkadaşların bir araya gelerek oluşturdukları bir yönetimdir. Niteliği Anti-faşist ve Anti-emperyalist karakterlidir.

GERÇEK: Biraz önce sosyalistlerin birbirleriyle ittifak yapmamalarını genel olarak hareketin içinde taşıdığı zaaflara ve hareketin bölünmüşlüğüne bağladınız. Sizce Türkiye'deki sosyalist hareket bölünmüş müdür? Bölünmüşse birlik nasıl sağlanır?

M. Yıldırım: Türkiye'deki sosyalist hareketin bölünmüşlüğünü söylemek için çok şey bilmeye gerek yok. Hayatın her alanında bu kendisini gösteriyor. Öyle ki solla çok az ilgisi olanlar bile her defasında bu bölünmüşlükten yakınıyorlar. Hele bu durum işçiler arasında sıkça dile getirilmekte ve tartışma konusu yapılmaktadır. Birliğin sağlanması hemen bugünden yarına olmayabilir. Ancak birlik konusunda samimi olmak ve sekter tavırlardan kaçınmak gerekir. Halkımızın en acil isteği olan birliği gerçekleştirmek konusunda azami esnekliği de göstermek gerekir. Elbette ki birlik derken sıradan bir birlikten bahsetmiyoruz. Birlikten kastımız ideolojik birlik temeli üzerine inşa edilen ilkeli birliktir.



GERÇEK: Son olarak yeni görevinizle ilgili gazetemiz aracılığıyla sendikanız işçilerine iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

M. Yıldırım: Sendikamız, tabanındaki işçilerin güvenlerini alarak kongreye gelmiş delege arkadaşlarımızın bize olan güvenleri sonucu getirdikleri görevin ehemmiyeti ve önemini kavramaktayız. Sendikamızın gelişip güçlenmesini sadece birkaç kişinin çalışmasına bağlamak yanlıştır. Sırasıyla sendika üyesinden, temsilcisine, baştemsilcisine ve şube yönetim ile genel merkez yönetiminin kollektif ve koordineli çalışmasına bağlıdır başarının sırrı. Sendikamızın güçlenmesinden asla kendimize pay çıkarmayacağız. Biz yöneticiler olarak, tabandan tavana doğru bir uyum halinde işleyebilecek çalışma mekanizmasını yerleştirebilirsek (ki bu bir ölçüde zaten yöneticilerin asıl görevidir) işte o zaman sendikamızı işkolumuzun güçlü bir sendikası haline getirebiliriz. Işimiz zor, görevimiz ağır, ama tüm bu zorlukların üstesinden gelmeye yürütme kurulu olarak hazır ve azimliyiz. Hedefimiz TEKGES-IŞ'i enerji iş kolunda güçlü bir sendika yapmak olmalıdır.

Düşüncelerimizi basına aktarma konusunda bize yardımcı olan ve bu fırsatı tanıyan gazetenize ve tüm çalışanlarına kardeşçe selamlarımı iletirim.

— Yaşasın TEKGES-IŞ
— Yaşasın DİSK
— Yaşasın SOSYALİZM

Gerçek sahibi: Ali KAR / Sorumlu Müdür: Hamit ÇAYLI
Adres: Başmüsahip Sok. Tan Apt. 10/11, Cağaloğlu - İST.
Baskı: *REYO* Baskı Tarihi. 11 Haziran 1979